

Arrest

nr. 100 582 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. TERMONIA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Khankel gelegen in het district Koghyani van de provincie Nangarhar. U bent een soennitische pashtoun. U ging tot de vierde klas naar school. U had zelf geen beroep in Afghanistan, maar uw broer H. was reeds zes jaar in dienst bij het Afghaanse Nationale Leger (hierna ANA) in de provincie Kunar. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek werden u en uw familie voor het eerst benaderd door de taliban in uw regio. Jullie ontvingen enkele waarschuwingsbrieven waarin ze van uw broer eisten dat hij zou stoppen met werken voor het ANA en dat u en uw broer "jihad" zouden voeren met de taliban. Uw broer wilde niet stoppen met zijn werk omdat hij geen andere mogelijkheden had in Afghanistan. Toen uw broer op verlof kwam brachten enkele onbekenden uit het dorp de taliban hiervan op de hoogte. Uw broer werd op de avond

van zijn thuiskomst voor jullie huis doodgeschoten. Dit gebeurde kort voor uw vertrek. Na vijf dagen kwamen de malik en enkele dorpsouderen bij u thuis langs. Ze adviseerden uw vader om u uit Afghanistan weg te sturen uit vrees voor uw leven. U zou immers ook jihad moeten voeren samen met de taliban. Uw vader contacteerde een smokkelaar in Jalalabad en u verliet Afghanistan in de zomer van het jaar 1391 (omgezet naar de westerse kalender midden 2012). Uw vingerafdrukken werden op 11 mei 2012 in Griekenland genomen. Na een reis van ongeveer drieënhalve maand kwam u in België aan op 6 juni 2012 waar u een dag later een eerste keer asiel aanvraagde. De Dienst Vreemdelingenzaken ging op 7 september 2012 over tot het nemen van een technische weigering omdat u niet had gereageerd op een oproeping van 20 juli 2012. Op 21 september 2012 diende u op basis van dezelfde asielmotieven een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara en die van uw broer, een bankkaart van uw broer, foto's van uw broer als militair en van zijn begrafenis en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw verklaringen omtrent uw broer die actief zou zijn geweest bij het Afghaanse nationale leger (hierna ANA) zijn zeer vaag en oppervlakkig gebleken, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in grote mate wordt ondermijnd. Immers werd u ook door de taliban bedreigd en werd uw broer dor hen vermoord omwille van zijn militaire activiteiten bij het Afghaanse leger.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Nochtans verklaarde u bij aanvang van uw asielprocedure ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geboren te zijn op 31 december 1994 en dus minderjarig te zijn (zie blad Inschrijving; DVZ Verklaring dd. 17/07/2012 vraag 4). U verklaarde op het CGVS, na het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij dat het tegendeel uitwees, nog steeds dat u minderjarig was op het moment van het interview, namelijk 17 jaar en tien maanden (CGVS, p. 2). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 12 juni 2012 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij **20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar een goede schatting is** (zie document van de Federale Overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2012/19783 toegevoegd aan uw administratief dossier). Aldus blijkt dat u ouder bent dan dat u zich initieel voordeed ten opzichte van de Belgische asielinstanties en trachtte u deze instanties te misleiden met betrekking tot uw leeftijd. Dit doet twijfels rijzen omtrent uw algehele geloofwaardigheid. Er mag van u dan ook verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over uw vluchtmotieven. Dit is omwille van onderstaande redenen niet het geval gebleken.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban omwille van uw broers werkzaamheden als militair voor het ANA (Afghan National Army). U maakte echter niet aannemelijk dat uw broer werkelijk militair was in Afghanistan. Zo verklaarde u dat uw broer werkzaam was op een basis in de provincie Kunar in de regio Shagha Serai (CGVS, p. 6-7). U wist echter niet op welke basis hij dan wel actief was in Kunar of in welke andere regio's hij ooit actief was voor het ANA (CGVS, p. 7). U gevraagd wat meer in detail te vertellen over het werk van uw broer, stelde u dat hij voor het ANA werkte, een uniform droeg en orders opvolgde (CGVS, p. 6). Dit is wel een erg algemene en vage toelichting over het werk van uw broer. Uw broer was volgens u al ongeveer zes jaar actief bij het ANA, waardoor van u toch een uitgebreidere kennis over uw broers activiteiten verwacht mag worden temeer hij volgens u om de twee à drie maanden naar huis kwam en hij zelfs collega's mee naar huis bracht (CGVS, p. 6, 7). Dat u gedurende het gehoor maar weinig concreet werd telkens wanneer gepeild werd naar de werkzaamheden van uw broer, is dan ook uiterst opmerkelijk. Ook uw volgende verklaringen betreffende uw broer zijn werk overtuigen niet. Zo wist u niet voor welk korps van het ANA hij precies actief was. Evenmin kon u de naam van zijn "toli" (eenheid) of "kandak" (bataljon) noemen, toch standaardtermen in het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 7). U verklaarde dat uw broer na het afronden van zijn opleiding in Kabul als militaire rang "commando" kreeg (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt is een commando echter geen rang maar een speciaal getrainde militair. Van deze informatie werd een kopie aan het administratieve dossier gevoegd. Of uw broer in die zes jaren ooit een andere rang had, liet u in het midden (CGVS, p. 8). Andere militaire rangen kon u niet naar voren brengen (CGVS, p. 7). Gevraagd om wat toelichting te geven over zijn taken in het leger stelde u dat hij een commandant had naar wie hij moest luisteren. Wie die commandant was, wist u niet. U kon wel drie collega's bij naam noemen die af en toe bij u thuis langskwamen. Voorbeelden van missies of operaties waaraan uw broer zou hebben deelgenomen gedurende de zes jaren dat hij bij het ANA werkte, kon u dan weer niet naar voren brengen (CGVS, p. 7). U zou in al die jaren toch iets van zijn bezigheden moeten hebben opgevangen bijvoorbeeld toen uw broer naar huis kwam met verlof. Uw

broer zou ook met andere diensten samengewerkt hebben. Wanneer u echter gevraagd werd daar wat meer uitleg over te geven, stelde u dat niet te kunnen toelichten. Hij had u wel verteld dat hij met Amerikanen samenwerkte, maar u kon hierover niets meer zeggen (CGVS, p. 8). Dit zijn één voor één vage verklaringen. U bezit dermate weinig concrete informatie over uw broer dat er twijfels rijzen over zijn bezigheden. Er mag van u toch verwacht worden meer informatie te bezitten over het beroep van uw oudere broer, temeer zijn beroep als militair aan de basis ligt van uw vertrek uit Afghanistan. Immers blijkt hij jullie te hebben gecontacteerd van uit de basis en kwam hij al die jaren regelmatig op verlof (CGVS, p. 7, 8). Uw verklaringen betreffende uw broers' werkzaamheden zijn dermate beperkt en vaag waardoor er maar weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat uw broer ten dienste stond van de Afghaanse regering. U legde nog foto's voor van uw broer in uniform. U kon bij geen van deze foto's een duidelijke toelichting geven en wist niet met welke andere personen hij op de foto stond (CGVS, p. 8, 9). Daar u er niet in geslaagd bent het profiel van uw broer geloofwaardig te maken, kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de hiermee verbonden problemen die u en uw broer kenden met de taliban.

U verklaarde dat de problemen van u en uw broer begonnen een drietal maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 12, 13). Echter, over uw verklaarde vertrekdatum kan worden opgemerkt dat deze niet overeen komt met de periode waarin u aankwam in België en er bijgevolg bijkomende twijfels rijzen over de problemen die u had in Afghanistan. Zo beweerde u dat u in de zomer van 1391 (midden 2012) toen het graan moest worden geoogst Afghanistan verlaten had en na een reis van ongeveer drieënhalve maand in België aankwam (CGVS, p. 5-6). U kwam echter al op 6 juni 2012 in België aan waardoor u onmogelijk in de zomer van 1391 kon vertrokken zijn. U gebruikte telkens uw vertrekdatum uit Afghanistan als houvast om uw problemen met de taliban en het overlijden van uw broer in de tijd te situeren. Aangezien u geen correcte inschatting kon geven over de periode van vertrek uit Afghanistan, komt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het verloop van uw problemen met de taliban ernstig in het gedrang. U toonde tijdens het gehoor nochtans aan over voldoende kennis te beschikken van de Afghaanse kalender (CGVS, p. 5), waardoor van u toch verwacht mag worden een nauwkeurigere weergave te geven van de problemen die u deden besluiten Afghanistan te verlaten. Verder blijken er nog vaagheden en inconsistenties te bestaan in uw asielrelaas. U stelde dat de taliban drie brieven stuurden, allen gericht aan uw broer, waarin ze hem vroegen te stoppen met zijn werk bij het ANA en u plots vroegen "Jihad" te voeren (CGVS, p. 12, 13). U wist niet van wie jullie deze brieven precies ontvangen hadden of wie uw familie hiermee benaderde. U had deze waarschuwingsbrieven vreemd genoeg nooit zelf gezien (CGVS, p. 12). U kon dan weer wel enkele actieve talibanstrijders in uw regio noemen, maar u wist helemaal niet met welke taliban jullie precies problemen hadden, of wie uw broer gedood had en wie u vervolgens vroeg "jihad" te voeren (CGVS, p. 9, 15). Dit is een wel erg opmerkelijke vaststelling gezien u ook zelf geconfronteerd werd met de taliban in uw regio. Ook over de manier waarop de taliban in uw regio zouden rekruteren bleef u zeer algemeen. U beweerde dat de taliban enkel brieven sturen om mensen te rekruteren en nadien dwang gebruiken om ze in te lijven. Dat de taliban dan bij u, nadat ze drie maanden lang brieven stuurden, geen dwang gebruikten is opmerkelijk, aangezien u zelf stelde dat de taliban mogelijkheden zoeken om mensen onder dwang mee te nemen (CGVS, p. 14). Rekrutering via madrassa's of dorpsouderen en familieleden komt volgens u niet voor in uw regio (CGVS, p. 13). Volgens u waren er wel 'hoge mullahs' in de madrassa die predikten over "jihad", maar u wist niet welke band zij hadden met de taliban (CGVS, p. 16). U kon verder geen enkele persoon bij naam noemen die reeds door de taliban werd gerekruteerd om "jihad" te voeren (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom de taliban uw broer pas vier à vijf jaar nadat hij zich aansloot bij het ANA benaderden, stelde u dat de taliban voordien nog niet zoveel macht hadden in uw regio (CGVS, p. 12). Over hoe de macht van de taliban plots groter werd en hoe zij hun macht en invloed tonen in de regio bleef u bijzonder oppervlakkig en algemeen (CGVS, p. 9, 12).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. In verband met uw taskara waaruit uw minderjarigheid zou moeten blijken dient te worden vermeld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten eenvoudig en tegen een relatief lage prijs verkregen kunnen worden. Veel valse documenten kunnen, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten onderscheiden worden. Afghaanse documenten hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde. De bankkaart, de taskara van uw broer en diens foto's kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. U legde geen andere documenten voor die moeten aantonen dat de persoon in uniform en de overledene afgebeeld op de foto's en de taskara werkelijk uw broer is. Deze documenten vormen dan ook geen bewijs voor de hoedanigheid van deze persoon en bevestigen uiteraard niet dat dit uw broer is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Echter kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich in de stad Jalalabad kan vestigen teneinde de onveilige situatie in uw thuisregio Khogyani te vermijden. U bent een volwassen jongeman die zowel Pashtu als voldoende Dari blijkt te spreken (CGVS p. 3). U heeft ook enige jaren onderwijs genoten, en gezien uw familie in staat was om een hoog bedrag voor uw reis naar Europa te betalen kan worden aangenomen dat ze een zekere welvaart bezitten (CGVS p. 6). Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de stad Jalalabad als mogelijke verblijfplaats moet worden overwogen en u zich redelijkerwijs in deze stad kan vestigen teneinde de situatie in uw thuisregio te vermijden. Bijgevolg dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad bekeken te worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 § 2, 57/6, tweede lid, 57/7 bis, 57/7 ter en 62 van de Vreemdelingenwet, evenals van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker laakt het gegeven dat het Commissariaat-generaal zijn minder gedetailleerde kennis over zijn broers activiteiten voor het ANA als argument aangrijpt om het hele relaas in twijfel te trekken.

Verzoeker wijst erop dat het toch niet onlogisch is dat verzoekers broer tijdens diens thuisbezoeken toch niet zomaar alle details vrijgaf aan de familie over zijn bezigheden, gelet op het vertrouwelijk karakter ervan en het mogelijke gevaar van het vrijgeven ervan, getuige onder meer het gegeven dat andere dorpsbewoners *in casu* gemakkelijk informatie hebben kunnen doorspelen aan de taliban in verband met het doen en laten van verzoekers broer.

Wat betreft het gegeven dat verzoekers kennis met betrekking tot de in zijn streek aanwezige taliban te beperkt zou zijn om enig geloof te hechten aan zijn verklaringen, merkt verzoeker op dat de taliban zich niet meer constant publiekelijk kunnen vertonen sinds ze van de macht zijn verdreven, aangezien hun leden worden gezocht door het Amerikaanse leger. Bijgevolg is het volgens verzoekende partij toch wel zeer aannemelijk dat de taliban voornamelijk rekruteert door het sturen van dreigbrieven naar kandidaten. Dat verzoeker nog geen fysieke dwang van de taliban mocht ondervinden om zich bij hen aan te sluiten, wil niet zeggen dat dit in de toekomst niet zou kunnen gebeuren en is zeker geen argument om de dreigbrieven als ongevaarlijk te beschouwen. Verzoeker kon wel enkele namen opnoemen van talibanstrijders uit de streek, toch wel een bewijs dat hij meer op de hoogte was dan de gemiddelde Afghaanse burger.

Verzoeker stelt vast dat hem naast de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd; nochtans geeft het Commissariaat-generaal duidelijk toe dat het in verzoekers streek van herkomst momenteel te gevaarlijk is om een normaal menswaardig bestaan op te bouwen. Verweerder stelt duidelijk dat verzoeker zich omwille van de onveilige situatie in zijn thuisstreek Khogyani dan maar moet vestigen in de stad Jalalabad. Verzoeker brengt hiertegen in dat het echter niet zomaar mogelijk is om zich bij terugkeer van de ene dag op de andere in een compleet andere stad te vestigen. Verzoeker heeft helemaal geen slaapplek in de stad Jalalabad, en zou bijgevolg sowieso nog een tijdje moeten wonen in de door het Commissariaat-generaal als pertinent onveilig beschouwde streek Khogyani. Volgens het Commissariaat-generaal zijn er in 2011 "slechts" 40 burgerdoden gevallen bij aanslagen in deze stad. In vergelijking met andere streken in het land is dit misschien relatief weinig, doch wanneer er 40 burgerdoden vallen door aanslagen zijn dit nog altijd 40 burgerdoden te veel. Verder wordt er volgens verzoekende partij in de bestreden beslissing vermeld dat de aanslagen in Jalalabad voornamelijk zijn gericht op bepaalde hoge profielen. Er wordt volgens verzoeker dus openlijk toegegeven dat er in deze stad nog altijd regelmatig aanslagen voorkomen, en het gegeven dat deze voornamelijk "gericht" zijn tegen hoge profielen doet hier weinig ter zake. Er zijn immers weinig oorlogen waar men bewust de burger wil treffen, doch het is onvermijdelijk dat bij het bestoken en bombarderen van bepaalde doelen ook burgerslachtoffers gemaakt worden. Verzoekende partij besluit met een vijftal voorbeelden van recente aanslagen in Jalalabad, die duidelijk zouden aantonen dat de situatie daar nog steeds bijzonder instabiel en onveilig is, waardoor aan verzoeker toch op zijn minst de subsidiaire bescherming moet worden verleend.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een uittreksel van de proceduregids van het UNHCR, een document "*Note on burden and standard of proof in refugee claims*" van het UNHCR van 16 december 1998 en vijf internetartikels over de situatie in Jalalabad.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker heeft vooreerst leugenachtige verklaringen afgelegd over zijn minderjarigheid. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker geboren te zijn op 31 december 1994 en dus minderjarig te zijn (verklaring 17 juli 2012, vraag 4). Ook bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker nog steeds minderjarig te zijn op het ogenblik van het gehoor, namelijk 17 jaar en tien maanden (gehoorverslag, 2). Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op datum van 12 juni 2012 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar een goede schatting is (document van de Federale Overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2012/19783). Verzoeker weerlegt dit motief uit de bestreden beslissing niet. De vaststelling dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust heeft willen misleiden ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker die bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban vreest omwille van zijn broers werkzaamheden als militair voor het ANA (Afghan National Army) maakt echter niet aannemelijk dat zijn broer werkelijk militair was in Afghanistan. Zo verklaarde verzoeker dat zijn broer werkzaam was op een basis in de provincie Kunar in de regio Shagha Serai, maar kon hij niet toelichten op welke basis hij dan wel actief was in Kunar of in welke andere regio's hij ooit actief was voor het ANA. Als aan verzoeker gevraagd wordt het werk van zijn broer bij het leger te specificeren beperkt verzoeker zich tot vaagheden en algemeenheden stellende dat zijn broer voor het ANA werkte, een uniform droeg, orders opvolgde en dat hij een commandant had naar wie hij moest luisteren. Verzoeker wist evenmin voor welk korps van het ANA zijn broer precies actief was. Ook verklaarde verzoeker dat zijn broer na het afronden van zijn opleiding in Kabul als militaire rang "commando" kreeg terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dit geen rang is maar een speciaal getrainde militair. Dat bepaalde activiteiten in het leger een vertrouwelijk karakter hebben neemt niet weg dat van verzoeker een minimum aan informatie mag worden verwacht zoals de basis waar zijn broer gelegerd was en zijn rang in het leger temeer nu verzoekers broer al ongeveer zes jaar actief was bij het ANA, hij om de twee à drie maanden naar huis kwam en zelfs collega's mee naar huis bracht. Dit klemmt des te meer nu de activiteiten van zijn broer in het leger aan de basis van verzoekers vertrek uit Afghanistan liggen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekers broer in het leger. Dienvolgens kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de hiermee verbonden problemen die verzoeker en zijn broer kenden met de taliban.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan deze vaststellingen om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst dient te worden benadrukt dat er luidens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst (geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of) geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en

indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van een eventueel hervestigingsalternatief in hoofde van verzoeker rekenschap heeft gegeven van zowel de persoonlijke omstandigheden van verzoeker (leeftijd, talenkennis, opleiding en vermogen) evenals van de algemene omstandigheden in het land van herkomst (stad Jalalabad als veilig alternatief). Verzoeker haalt louter problemen van praktische aard aan (geen slaapplek in Jalalabad) die geen afbreuk doen aan de vaststelling dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie in het district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag is. De aanvallen in Jalalabad zowel in 2011, als in 2012 hadden hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit en het aantal te betreuren burgerslachtoffers is gering. De stad heeft voor het overige af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Uit de informatie blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is, de aanslagen eerder gericht zijn op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. De internetartikels door verzoeker toegevoegd aan het verzoekschrift bevestigen dat de stad heeft af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen. Hieruit blijkt dat het geweld in de stad plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat zijn er geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER